Tadeusz Semik

Tadeusz Semik

Tadeusz Semik – podpułkownik Wojska Polskiego, dowódca 151. kompanii fortecznej „Węgierska Górka”.
Urodził się w Suchej w 1899 roku. Ukończywszy gimnazjum i zdawszy maturę wstąpił 3 listopada 1918 roku jako ochotnik w szeregi Wojska Polskiego, gdzie otrzymał przydział do 12 Pułku Piechoty w Wadowicach, z którym walczył w wojnie polsko-bolszewickiej. Następnie kształcił się w Szkole Podchorążych Piechoty w Warszawie. Jako podporucznik skierowany został do 2 Pułku Piechoty Legionów, w którym służył w latach 1921–1927 na stanowisku dowódcy plutonu, a następnie kompanii. W późniejszych latach służył w różnych jednostkach wojskowych. W sierpniu 1939 roku został skierowany do 1. Brygady Górskiej. Po wybuchu wojny stał na czele 151. Kompanii fortecznej, mającej za zadanie obronę odcinka doliny Soły w rejonie Węgierskiej Górki. Zasłużył się wówczas niebywałą odwagą oraz umiejętnością korzystania ze swego talentu strzeleckiego. Kompania Tadeusza Semik, licząca niespełna 70 żołnierzy, stawiła trzydniowy zaciekły opór nacierającym, wielokrotnie liczniejszym, wojskom wroga. Postawa obrońców wzbudziła podziw nawet wśród Niemców, a walki pod Węgierską Górką są do dziś określane jako „Westerplatte Południa”. Z powodu niemożności dalszego stawiania oporu, pozbawiony łączności i pomocy z zewnątrz, poddał pozycję przeważającym siłom niemieckim. Ciężko ranny dostał się do niewoli, w której spędził resztę wojny. Po uwolnieniu 25 stycznia 1945 przez armię radziecką powrócił do Polski i kontynuował swoją służbę w oddziałach Wojsk Ochrony Pogranicza. W 1948 został przeniesiony do rezerwy. W 1964 w uznaniu zasług został awansowany do stopnia podpułkownika. Został odznaczony m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi i Orderem Virtuti Militari V klasy. Zmarł 27 listopada 1978 w Suchej Beskidzkiej i spoczywa na miejscowym cmentarzu. Imię Tadeusza Semika nosi jedna z ulic w centrum miasta.